तेन 'एव मन्युना गत्वा, तपश् च 'अहं हिमाचले
अकार्षं बहुभिर् माल्यैः शङ्करं नन्दयन् सदा । 109
तथा 'एव प्रकटीभूतात् प्रसन्नाद् इन्दुशेखरात्
त्यक्तान्यभोगलिप्सेन तद्गणत्वं मया वृतं । 110

यत् पूजितो ऽस्मि भवता स्वयम् आकृतेन
माल्येन दुर्गवनभूमिसमुद्भवेन,
तन् माल्यवान् इति भविष्यसि मे गणास् त्वं;
इत्य् आदिशच् च विभुर् गिरिजापतिर् मां । 111

अथ मर्त्यवपुर् विमुच्य पुण्यां
सहसा तद्गणताम् अहं प्रपन्नः;
इति धूर्जटिना कृतं प्रसादाद्
अभिधानं मम माल्यवान् इति 'इदं । 112

सो ऽहं गतः पुनर् इह 'अद्य मनुष्यभावं
शापेन शैलदुहितुर् वत काणभूते,
तन् मे कथां हरकृतां कथय 'अधुना त्वं,
येन 'आवयोर् भवति शापदशोपशान्तिः । 113

। इति ।

॥ सप्तमस् तरङ्गः ॥

Digitized by Google